

השלים אליהו נאווי בכארשבע, הוטל לי-
ברר את האשמה.

לא הייב להגן א. השאלה הראשונה שהתבקשה, ושאותה העלה אף עורך דינו של חסן, חיים קאניס, הייתה: מדוע לא הסיים הסמל לקבל את ההצעה למראית עין, לסייע למשטרה לתפוס את חסן בשעת מתן השוהד?

איש הצבא התבלבל. הוא טען כי "קצין הגיהול הורה לי לפוצץ את הענין מיד". לאחר מכן חזר בו וטען כי היתה זו הוראת המישל עצמו.

עורך הדין לא התעצל. בהפסקת הדיון צילצל למושל, השיג את הסכמתו העקרונית לית לבוא כעד למשפט. אולם כשחזר והריע על כך, "תודיע למושל שאם הוא לא יקבל הונוחה רשמית — הוא לא חייב לבוא ולהעיד", אמר למזכיר בית המשפט שהרי דיע לו כי המושל הצבאי מחכה על קו הטלפון לקריאה לבוא.

כשנסתיימה עדותו של הסמל, עד התביר עת היחיד במשפט זה, כתב השופט נאווי מי שהתפרסם בזמנו כמספר הסיפורים הערביים דאוד אל-נאטור — פסק דין ארוך ומנומק, הרשיע את חסן והטיל עליו 750 לירות קנס.

עיוות הדין. עורך הדין לא ראה בכך פסקדין סופי. הוא ערער בפני בית המשפט המחוזי ומשכנשל המשך לבית המשפט העליון.

כתבו השופטים העליונים, שישבו בעיר-עור, בפסקדינים:

"אין לעשות צדק אלא אם כן ישמור בית המשפט על זכויותיה יסוד של הנאשם וי-
יתן לו את מלוא האפשרויות של הגנה. תשובתו של השופט כי המושל אינו חייב לבוא להעיד, אף אם נכונה היא, היה בה כשום עיוות הדין."

הם ביטלו את פסק דינו של נאווי שהסייך על עדותו של עד אחד בלבד — אותו הגדיר הוא עצמו כ"צעיר תמים שאופיו טרם התגבש" — וזיכו את חסן איבריהם.

אופנה

שוטרת שיק

מדיהקצין של השוטרות מכוערים, בלתי אסתטיים, וולגאריים, מפגרים אחרי צו ה-אופנה — ואפילו לא תיפקודיים. אין זו השמצה. זוהי הערכה רשמית לחלוטין. השוטרות עצמן היו הראשונות שהתלוננו. הצוארון העגול לא מונח טוב על המחשוף. כל פעם ששוטרת מתכרפפת לרסום דו"ח, מתעוררת בעיה: להחזיק את הצוארון הפתוח ביד אחת ולכתוב ביד שניה; להדק את הצוארון בסיכה מאולתרת — או לגלות חלק מהאשה ש-מאחורי המדים?

גם הטופוגרפיה של הכיסים מצערת. המשרוקית, למשל, שבלטה מתוך כיס ה-חזה, עיוותה את הפרופיל של משטרת יש-ראל.

החצאיות קצרות וצרות מדי, מתאימות יותר לסגן הנערות ששטרנים עוצרים ב-דרך כלל. כל תנועה של שוטרת תנועה נואתה בכל פרטיה על-ידי הנהגים שחזכו מאחוריה.

הגיעו דברים לידי כך, ששוטרות רטנו באוזני המפקחת נעמי שרמיי: "איזה מדים אלה? לא רוצות יותר ללבוש אותם!"

רק המספר האישי? כל זה ישתנה, כנראה, בקיץ הקרוב. נעמי שרמיי, שוטרת מס' 1 של מחוז תל-אביב, פנתה לתופרת הפרטית שלה. שושנה צור, צברית ילידת ירושלים, שהיא גם בעלת בית-חרושת לי-גנדינשים בתל-אביב, התפרסמה כבעלת נסיון בהלבשת מלכות יופי.

היא לקחה את הקו החדש של שנת 1963 — הצאית מתרחבת וחולצה חופ-שית — והלבישה אותו על המדים היש-נים. התוצאה: שוטרת שיק (ראה ציור). במדים שימלאו אחר כל לרישות התפקוד. באותה הודמנות הציעה שושנה צור לחסל גם את המצחית הנוקשה, הרובצת כיום על ראש השוטרות, ולהצניק להן מינענת שנית וקלה יותר. ואילו במקום הגרביים השחורות הקצרות, אשר שיוו מר-אה מגושם לרגליים, הציעה כי להבא יגרבו השוטרות גרבי ניילון כמו כל אשה אלגנטית. רק המספר האישי יגלה, שהחליפה בצבע

האקציונר הם המדים הרשמיים של נציגת החוק.

הווי

עצמאות כלכלית: בירושלים, גנבו ילדים קטנים צרכי מזון, החביאו אותם במערה שבגן העצמאות, פרצו אחר-כך לדירת מגורים ולקחו משם הדייטם עביר מערעם.

פרצון אישי ואישי: בירושלים, יועץ לדין ולאייסלב קמריק, יואשם בכך שהצהיר, בהגיעו ארצה, שהיא נשוי ויהודי, דה-נה מחוק השבות, שינה את מצבו והמספחתי לאלמן כדי לשאת אשה נוספת על אשתו, שיהיה את דתו לנוצרי כדי ל-השתחרר משרות צבאי.

עין המשפט פקוחה: בטבריה, בא חושב המקום לשלם קנס בבית-המשפט, נעצר בו במקום אחרי שהסתבר ששי-לב בשטרות מזוייפים.

שכרו כנידו: בחיפה, הואשם אליהו כוהן בעבירות מס-הכנסה, ניקנס ב-

המדים החדשים של השוטרות ליידי ברחוב

16 אלף לירות, העדיף לשבת ארבעה חודשים בבית-סוהר, ירוויח עליידי כך כי 4000 ל"י בכל חודש מאסר.

היום עדייב: ברמלה, גנשה גמילה פיטס את עליוה קרובתה הגרושה כשהיא הרה, התענינה מהו האב, נדהמה לשמוע שזהו בעלה שלה ואבי המשת ילי-דוה. גנשה את עליוה בהיות אשתו בבית-החולים.

ציפילי-וציה: בתל-אביב, נכנס צעיר למספרה, ביקש שיחליפו לו את שמן השערות בשמן עדין וריחני יותר, כיוון שסיים את שרתו הצבאי, והוא חוזר לי-חיים אזרחיים.

הדיבררה השביעית: בתל-אביב, ביטלה הנהלתו של מלון-פאר את התזלטה להשגרה וזפר תניץ בכל חדר, אחרי שי-הסתבר כי יזהו החפץ היחיד הנגנב משם בקביעות.

נחפסה כנופיה של

שרייהדות יש נאום קביע. בכל הד-דמנות ציבורית שניתנה לו בחודש האחרון חוץ לדין זרח ורהפטיג והכריו: "בבני-ברק אין תחנת-משטרה. ללמדך, כי הנוער הוותיק זה שהתנהג בבתי-ספר דתיים, הבש כיפה סרוגה של תנועת-נוער דתית ולמד בישיבה — נוער זה בסדר. אין הוא מתהלל, אינו מסתכך עם החוק, אינו מת-ארגן בכנופיות גברריים.

השר אפילו השתמש בהצהרה זו כבנקאי דתית מן של ראיון ארוך, אותו העניק לא מזמן לעיתונאי אלא שהפעם לא הספיק הדיו להתייבש — כשהמשטרה עצמה נתנה תשרי-בה לשר-הדתות. הא עצרה ארבעה צעירים דתיים, הודיעה על גילוי כנופיה ראשונה של בני-טובים דתיים. הכיפות הסרוגות נכלאו מאחורי הסורגים.

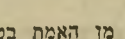
צ'קים גנובים

דוב שפיגל, שם אל גרינפולד, שאול שיף ומאיר חרשביאק היו יודים טור-כיים. ארבעתם למדו בבתי-ספר של אגודת-ישראל, ארבעתם השתייכו לתנועת-נוער דתית, אחדים מהם המשיכו את לימודיהם בישיבה, וארבעתם שירתו כסמלית בצבא. גם העבירה שיוחסה השבוע עליידי ה-משטרה לשלושת הראשונים התרחשה ב-סביבה דתית. לדברי החוקרים, השודים גרינפולד, שפיגל ושיף בביצוע פריצה אל תוך משרד צעירי אגודת-ישראל, בו היו רגילים לבלות תכופות, גנבו משולחן מנהל-החשבונות פינקס צ'קים וחוחמת גומי.

את הפריצה ביצעו לדברי מנהל-החשבונות נת המתלונן, בתודש אוקטובר שעבר, אבל רק לאחרונה החל להופיע בבנק צעירי חבושי-סיפה, שהציג צ'קים של צעירי אגודת-ישראל שנכתבו לפקודתו, קיבל את ה-כס מים הרשומים בצ'קים אחרי שהציג ב-פני הפקיד את תעודת-הזהות שלו. הוא הסי-פיק לגבות למעלה מאלף לירות, לפני שי-מנהל החשבונות הבחין שאלה הם חלק מן הצ'קים הגנובים.

הצעיר נעצר, הכחיש בתוקף את שייכותו לעניין. המשטרה לא האמינה לו, עד אשר הוכיח כי אבדה לו תעודת-הזהות, וכי מוצי-איה השתמשו בה כדי למשוך כסף על שמו. הצעיר שוחרר, והמשטרה חיכתה לפרט חדש שיוביל אותה אל גונבי ה-צ'קים.

בינתיים, כפי שמסתבר מדברי המשטרה, לא הסתפקו הגבררים הדתיים בגניבת ה-צ'קים. במשך חצי שנה עסקו גם בשורה ארוכה של פריצות למחסנים תל-אביביים, בגניבת מעילים, בולים ומכונת-כתיבה.

הנערה והכנופיה

טענה השבוע אמי של שיף: "בני הוא בחור בעל לב של זהב. הוא הסתכך עם החבורה הזאת, וכשראה שהם לא ב-סדר — החליט לעזוב אותם. הוא לא עבר שום עבירה."

היה משהו מן האמת בטענה זו. מכריו של שאול שיף יודעים לספר על המאמצים שעשה כדי להבטיח לעצמו עתיד ישר. כשי-ישחרר מן הצבא, תחילה חשב על קאריירה הרפתקנית, חילק כרטיסי-ביקור, שהודיעו על הכמת סוכנות ידועות ובייליש בשם הלפיה, בהנהלתו. אך לאחרונה זנח רעיון נוצץ זה, חיפש עבודה צנועה יותר.

כי שאול שיף מצא מה שלא היה לשלו-שת חבריו: נערה קבועה. בגללה אף החליט להתחק מן הכנופיה. "אבי לא רוצה שאצא איתך", סיפרה לו הנערה באחד הימים. "הוא אומר שאחיה לא בסדר". שיף, שהוריו נפרדו בהיותו עדיין ילד צעיר, לא רצה לוותר על האהבה והחמימות שמצא. על כן הודיע לחבריו, כי הוא מוכרח לעזוב אותם. "בגלל נערה?" השיבו בבוז. "תכניס גם אותה לקבוצה!" ערב אחד אף הודיעו לו בכל התמרה: "אל תעז לבוא בלעדיה!". כי הצעירים, שגדלו בחברה גברת מהנורות, היו רעבים לחברה נשית — ולו גם בחורה אחת על ארבעה בחורים. שיף התרחל ל-שיע הדרישה. החליט לנתק את המגע עם החבורה, מיד לאחר מכן באו המצערים, דבר שדחה את אמו של שיף להתריס: "הם העלילו עליו כדי לסחוב אותו לעניין!"

כיפות באולם הקולנוע

מה לעשות, נאנח אביו של דוב "שפיגל", "זהו בדיוק מה שקוראים בני-טובים."

האב הודהם

חלף שפיגל, חלף שפיגל, בחנות היין שלו, אומר רק זאת: "זהו זה — בני-טובים."

חלף שפיגל, סוהר תל-אביבי הגון, שי-אשתו היא אחת הפעילות המרכזיות של רשת גני-הילדים של אגודת-ישראל, היה סבור כי בנו עבר ל"מחנה השני" — לאור תה חברה חילונית, שהצמיחה את בני-הטור-בים. הוא לא ידע, כי טוב אין צורך שי-צעיר דתי יעביר ל"מחנה השני" כדי להיות גבדבר בני-טובים. שהרי בשנת-השלוש ה-אחרונות קם ונוצר חוג דתי נוצץ, שאינו נופל במאומה מן חוג הנוצץ החילוני. אפשר לראות אותם במקומות-המיפגש שי-להם — קפה נירודק הדיזנג'ופי, או מסעדת ברטי הלפרין החדשה, בצפון תל-אביב. שני הם מיסדות כשרים, ולכן מתאימים לחובשי-כיפות. הם צוחקים בקול רם, נטפלים לי-נערות ומתכננים את הביילוי המשותף. ביילוי זה, כמעט ללא יוצא מן הכלל, הוא אסור על-יפי החינוך שקיבלו, ועל-יפי המוסר של ביתם וכניבתם. ביקור בקולנוע הוא על גבול המותר. ביקור בקולנוע המציג סרט אירוטי — פסול מכל פסול. אך הנוער הדתי עובר על לאו זה בהמוניו. תכונה שהופיעה לפני כמה חודשים בשבועון ה-דתי פנים-אל-פנים הראתה את ראשי הצופים באולם קולנועי, כשביניהם בולטות הכיפות הסרוגות. אותו שבועון שאל צעירים דתיים אם מותר, לדעתם, לראות סרטי-צעירים. ה-תשובה הכמעט-כללית: כן.

ואם מוכנים הם לעבור על הלאו הקל-יחסית של ביקור בקולנוע, אין זו אלא שאלה של זמן עד שהם עוברים על איסור רים נוספים.

מצפצפים על העולם

א תמיד אפשר לזהותם, במקומות הביילוי הנועזים יותר. לרוב, מסירים הם את כיפתם או מיגבעתם, לפני כניסתם למועדון-הלילה, המציג חשפניות. אך מתר-רים והולכים הצעירים הדתיים המוכנים לצפצף על העולם. "מדוע אתה חושב שעלי להוריד את ה-כיפה?" התרעם אביגדור הינד, כאשר נכ-נס בלחייית חברתו למועדון-לילה ברחוב הריקון, שחיותו הכריזה על תוכן ההופעה האמנותית שהוא מציג — הופעה, שעוררה בזינה את משרת תל-אביב לפעולה נמ-רצת נגד המ עדין. אביגדור, 22, העובד כי-מלשש יהלומים הסכים כי מה שיראה ב-ערב זה במועדון אינו תואם את החינוך שי-קיבל, ואף לא את אורח-חיויו. אבל — "זהו זה. מה לעשות. אני עובד בחברת צעירים המספרים בשעות העבודה ניסים ונפלאות על מקומות-ביילוי וההופעות מעניינים. ו-קשה לי לעמוד בזה. אותו דבר חברתי," הוסיף.

אך חברתו, מורה צעירה וחיננית, העיר-בדת במוסד חינוכי דתי ברמת-גן, ביקשה שלא לפרסם את שמה. "אתם יודעים — הורים, מכרים, קרובים..."